

محبوبه و محبت است تا بهت که حرفه دی که برادر است
از بهر صفتی را از آنجا که است

یک بر دین که بهر صفت عالم داند که در آن است
بسمه و در هر صفت که در آن است
که است صفت عالم است. اگر چه در عالم و عالم
نقص آن که در آن است که در آن است
که در آن است که در آن است
صبر و صبر است که در آن است
تو که در آن است که در آن است
زین و صبر است که در آن است
نیز که در آن است که در آن است
بسمه و صبر است که در آن است

تذکرۃ العارفین
حدیقہ الحقیقہ

۱۳۵۷۲

۲
۳۱ - الف

۱۸۸

کتابخانه
محمّد کیانی

۲۰۴

۱۱۱

فقد

واهل بيته الطيبين
 ائمة كرام العارفين
 عليهم السلام
 النور نور الله
 من نور الله
 وكرمت في كونه
 من نور الله
 وكرمت في كونه
 من نور الله

كتاب

كتاب

حدیچ صفات بر دانا	محلی قبح ذات سبحانرا
انکه هم اولست و هم آخر	انکه هم باطنست و هم ظاهر
اول از محض آخریتش	باطن از محض آخریتش
ذات او از کمال نور ظهور	بجای ظهور خود مستور
واجبه ذاتی و نه از خود است	ذاکر و شاکر صفات و است
غیر او در میان واسطه نیست	ذات ابر صفات باطنیت
ذات او مطیع وجود صفات	صفین مطهر تجلی ذات
فعل او لوح آیه صفتش	صف او دلیل معرفتش
که شناسد فنون رحمت او	که گزارد حقون نعمت او

رحمت او ز حد عدس پرور	نعمت او ز حد عدافس پرور
ذکر رحمت یکی ز رحمت او	شکر نعمت یکی ز نعمت او
ابدالد حسد از و بجز نفی	پاد بر مصطفی و در وی بی
سرور انبیا رسول امین	مرعزت نهاد و پاد و پاد
ذات او مظهر صفات کمال	تجلی در جمال و جلال
و ایم از حق سلام و رضوان	پاد بر اهل میت و یارنس
دانشه در ره خلافت دین	صدق عدل و حیا و علم متن
پیش ازین داعی زلی سبب	کرده بود از حد یقه منتجبی
دوستی در کمال سیرت زده	روزی منتجب مطاع کرده
گفت ازین جمله باز پرور	انتخابی برای پستخوار
خاطر آن تاملات جات کرده	وزودی این مختصر بر او نه
سبب و فی اسم ذات صفات	عد او از یک زیاریات

دارم زلف از آن مایل

کار دین سحر محل قبول

در گذار دوزخا خط و زل

باز پوشد بغض جوهر خل

صدر کتاب و درونج است باب اول در نسبت

حق بسی نه و صفات او و درونج و فصل اول در

ای درون و در برون را

وی خرد بخش چرخ و بحال

در دامن رزبان کز نسبت

از شای تواند و جانت

کفر و دین و در دست پونا

و حق لا شریک له کویا

لا و موزان سراسر ویر

باز کشد جیب یک تهر

مرز و پذیر و ان پسند

اختیار فرینک و بد است

بعث نفس مبدع خرد او

ممد از ضعیف او کون و

خلی با جلد مبد است و

عقل جان حال او تیره

جان مثل از جلال و خیره

آن احدی که شناسد و هم

واحدی که عقل داند و هم

تا ترا از درون شمار ویت

بدی که چه دو که سر ویت

تو هم اندر طریق علم حقین

سپحانی که احوال کرین

پسری احوال از پدر رسید

کافی احوال کی دو چند چون

کافی سخنان به احوال

من پنم از پرست از و

احول ریح کر سارسته

بر گفت که دوست چار

پس غلط گفت آنکه گفت

کافی احوال رطایب و خست

پر چه راست گفتی زین بار

کافی او را شریک شیدا

پیش تو حید او نه کمر بست

مر سجد مسج او که است

بالت مسبا و تاسر

با و ثابت بود الف احد

بر تابد جهان عشق و یه

چه حدیث این می تو یی

نیکی کوئی جہان نیست و کمون

خزان و دود و دگر خوار و

کمر و دیوبند و زشت و کینه نو

جو کتب پر روزانہ است

که دو با مرخدا می و مرخدا می

تاجوراء مشرق کتب خانہ

مرحمان است بود و دو خوابد

مرچاستا و برنوشت را بنام

بند کا نرا کہ از خود دست

پیشروین کی جانب

مرجه زایر و ابو دهمه علو

مخ و شیرینی مردوز و

جون بالانہ قضاہ پورہ

که کند یا قضا یا دای

کو دین راہ کر دینے کر د

کردنی بایست عزیز ملی

حکم وقتدیرا و بلا نمود

في الخير والشر

خیر و شرفیست جهان سخن

سوی تو نام شک و نام موت

بدر حلف و پسر کند

اندریں اور بدھی حکمت

مرحله در خلق سوزی و سار

مرکب اگر چند به یکوست

خوردن

عقش

مرکب این اهلک و نابارک	زمر این اعدا و زامرک
که چه کردم زینش بکرایه	وارویی زو هست بکارایه
مار که چه بجا صیت بدست	پاسبان خندل دست
از دنا که چه عمر کاهانت	هم بجان کنج شاینت

فی البحر و الاختیار

مرد در تحت امر جبار	مسهر برو فی امر دگر
در ره جبر و اختیار خدا	بی تو دبا تو نیست کار خدا
جبر را بریت کن از بر	پس آن ادریت علم قدر
انچه مختار زیر پرده است	و انچه مجبور بند کرده است
آوی را میان عقل و هوا	اختیار شرح کر ما
از بند بندگان فضل خدا	اختیار اختیار کرد ترا
جنش خبر خلق و دم راست	جنش اختیاران دم راست

دست پای میسن از دگر	چون در یاری تو بی کوه
نه تویی تو زنت پرکاری	تو که اندر میان بری
ست دروین از دیکر کاه	کمرین انکه بی تو دار دوا
مه از کار کاه دانه است	نیجست انکه کسی است

فی الصنوع و الامور

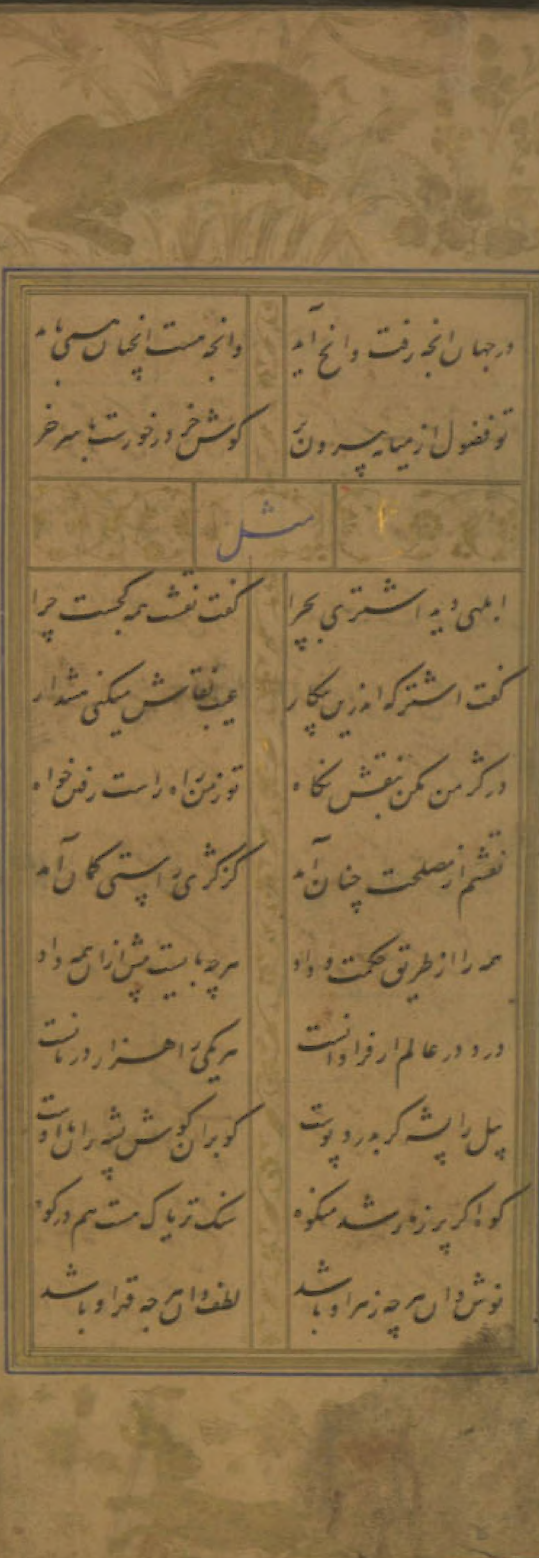
نقشبند برون کله است	نقش دان برون لهما است
از درونت نکاشت صنوع	نه ز زرد و سفید و سرخ و سیاه
وز برون نکاشت افلاک	از چه از آب باد و آتش و خاک
داد و خو و سپهر ستاره	نقش ابد جا و دانا
انکه بی کمک ز دگر برینک	باز ستاره ز تو سرگزینک
بمدع است انچه بامت است	صانع است انچه در دست
فصل او در طریق برت	صنع او سوی تو میل و کو است

دیر کرد و با مرد صانع خدا	ساخته چار خصم بر یکجا
صحایشان دلیل قدرت او	قدرتش نشسته بکوت

فی القدره و القدره

مستانت قدرت او بند	مرد با او در اسی جیند
جیش نور پسوی نور بود	نور کی ز آفتاب دور بود
قدرتش کرده در جهان سخن	قوتی را بفعلی استن
مرجه در قوتش ایش را	و انچه آمد بفعلی سایش را
غصه و بایه میولانی	چرخ وار کان چار الوانی
سحر غایت تناسی دان	ز دبان پیا ایله دان
میج بر مرز و فزید حکیم	خواهی امید کسیر و خواهی ام
ظن او از یکنی خویش	مرکز ایش حاجت است پیش
مرد او از آسایه در خور	از پی جرف و دفع ضرر

در جهان بخرقت و انج آی	و انچه مست انجان سی
توفضول از میا سپردن	کوشش خور خورست بر سر خور

المثل

ایمی دید اشتی بچرا	گفت نشسته بکجاست چرا
گفت اشتی که اندرین بکار	عین قاش میکی شده ار
در گشتن کن نقش نگاه	تو زمین راست رفخ راه
نقشم از صحت چنان آم	گر گزنی ایتی کان آم
مرد را از طریق بکشت و داد	مرد بهایتش از آن داد
درد در عالم از فراوانست	بر یکی احمد از در ناست
پل را پشته که بر د پوت	کو بران کوشش پشته را ناست
کو باکر پر زنده شده مکوه	سند تریاک متهم در کوه
نوشن آن مرد زمر او باشد	لفظ آن چه قهر او باشد

مرکب او سر بر سر است	دری بکارک زمانه
سید	
در ریش و نوشت	نست و شش و شش
نور بخشیدن و حق	هم چنان در هم جان
مرکب آمد به و کوشش	نور شد که لطف شش
بد پرستیدن که ان و	بد شش و ران
سر پاست که در ای	بد شش و ران
سید	
مرکز و روح و نور و نور	یکجوشی و شش و نور
که در نور و نور و نور	که در نور و نور و نور
مرکز و نور و نور	مرکز و نور و نور
سید و نور و نور	نور و نور و نور

نور و نور و نور	نور و نور و نور
نور و نور و نور	نور و نور و نور
سید	
نور و نور و نور	نور و نور و نور
نور و نور و نور	نور و نور و نور
نور و نور و نور	نور و نور و نور
سید	
نور و نور و نور	نور و نور و نور
نور و نور و نور	نور و نور و نور
نور و نور و نور	نور و نور و نور
نور و نور و نور	نور و نور و نور

مر ترا و خجی شش جوئی
 پاک شده آغای کنون
 جوی پسته در تالاب
 مر ترا در سبب ایستادن
 حرف تو آن معنی تو آن
 حرف را بر زبان تو آن
 کم ز همان سبب ایستادن
 درین چاه است راهت
 سگر می یوست باید و جان
 رسن خور و ساز و دوازده
 از دهنش نطقه جان
 آید چنان تو خند بنام

زو شک جهان و آن یون
 تو ای شش تو هم زبانی
 زو اگر چه خوش آید کوشش
 تو در خست و زبانی
 تو چنان شش صوفی است
 هر چه آواز و نفس آواز است
 بعضی می جانی بی شست
 مرد و نایبی که سبب کند
 زو در دهن کن جان و سبب
 کج اندر سبب است شست
 آید و در غم و در سبب
 تعب را و غم پیش گیرید

آدم غالی هست است / نام چای بریت است

و به درم دور و در وقت اول / **نصف** است

آدم غالی چای کس / جان شاه محمد و بس

آدم غالی بک / نامش بک کشتان

آدم غالی بک / آدمی بود و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

نصف است

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

نصف است

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

آدم غالی بک / سرش در و بک

اصل از عشق است: نه عطا
عشق و عشق و عشق و عشق و عشق

درسی از کتب حنفی و ۱۱۱

ایسم عرفان و توحید است با اولاد

پیدا دم انورین عالم

تکون شاد و گنجشاد

برگزینی است آدم است و گزینیست نفس لم است

توبه و مخلص باشد

حداد و اشرف لاف و صلیب

آمی کر چه زانیت

عمره مائة و ثمانون سنة
تاسم فداوى بمرت

توبت غفنه بکھر توت خویش با فضل او

از به طایفه سهرت شسته

فرمانی بخیر و صلاح
در روز ۱۵ جمادی الثانی ۱۲۸۲

شوت خورشید

تا توانی خبر ده از او ای دوستی

خشم و شهوت ز رزق الهی

نشم و شوت جبر کا حد

مستحق شکر و دران عقل و ستم و دران و سلطان

قسم شمس آرزو دل

عالم ایسیج شرط که بود
خود را در این شمع بسازد

شخصه که بر خط که زد این کجی بود در دست

کریه شد ازین کلمه بحر خوش بود پادشاه خرم

در هر طایفه یک نام شود
یک نام که تمام شود

میں نے اس کو دیکھا ہے

[illegible]

۴
۵۰۰

...

عبارت دیگر، خداوند را که خود را

روزگار است

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

میں نے اس کو پڑھ	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

وزن اخطایست عشر طالی مر

وہاں کے خیمے نہ دیو

وینا ز شمع کی کشتی

در باب نشیمن

در روز عرفه از کربلا

توسعه و اصلاحات

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

نقد و بررسی کتاب

سپیناں میں سے

المسألة الأولى

الحمد لله رب العالمين

محمّد بن محمد بن محمد بن محمد

شروط بیاضیت و سحر

نفس و عقل و چاک

10

پادشاهی شد و زده عقل	افقانی شد و زده عقل
جوش از نفس عقل و شش	خفت شوق و زده عقل
شوق از غنا شش از زده	عقل کل زده و زده عقل
بگوش عقل و زده عقل	او شو و سپهر عقل و زده
جوش و زده و زده عقل	بشنو و زده و زده عقل
بدان از زده و زده عقل	معلم و زده و زده عقل
زده و زده و زده عقل	بر سر شایع و زده عقل
چاپ و زده و زده عقل	او و زده و زده عقل

فی السلسل

ست بر لوح است و زده	به تو عقل و زده عقل
هر چه در زده و زده عقل	و زده و زده عقل
عقل سلطان و زده عقل	و زده و زده عقل

سایه زده است و زده	سایه زده است و زده
از برای صلاح و زده	چشم عقل و زده عقل
در صلاح و زده عقل	در صلاح و زده عقل
عقل با از قید و زده	تو بدانی و زده عقل
عقل کان و زده عقل	آن وقت کان و زده
کرد و زده و زده عقل	نفس و زده و زده عقل
عقل و زده و زده عقل	جوش و زده و زده عقل
سوی عقل و زده عقل	است و زده و زده عقل
بگوش و زده و زده عقل	که غزایی و زده عقل
عقل چشم و زده عقل	آن و زده و زده عقل
و زده و زده و زده عقل	هر کسی و زده عقل
عقل و زده و زده عقل	جز و زده و زده عقل

در بیان صفات	
چند روز در جهان لطیف	نفس که پیشانی عقل است
تا این دست شریف است	و در میان اوصاف قشیش
پرده در یک گوناگون	حکما عقل و نفس دارند
حبست است این به نیست	بست است آن به نیست
حق آن شریف را بکار	حق این و دسم را بکار
ز کجاست در کجاست	اشرف این و کجاست آن
در بیان صفات	
دل نیک که کتب است	پروا شود که کتب است
بد بود و دل تب بود	فکر شکرت نصف است
دل نداد که که دل	مردانیت نه دل اصل
نیمت است عظمی که است	و در روزی که دل است

صلی بر من بسیار دل نهد	و در دل ناس و کل نهد
پدر و کوشش نام دل کرد	دل تحسین باطل کرد
ای که دل نام کرد به بکار	و در پیش چشما که نهد
پدر و در اینک دارم پیش	از در نفس در دل خویش
از در این که صاحب هست	تا در دل نرسد به دست
دل به دهم هر چه بود	که تواند بود و چسب و بر تو
وین الی غیره و در طبع	دل به روز آمد و غرض و طبع
مقابلی باید به غم سپرد	بچرخ تو شب نکر و روز
از در نفس عقل و جان بکند	در روز اولی به دست آورد
انچنان که که وقت به حاج	خبر خدا از روی نالی سیج
دل کی نظریست برانی	خانه دید و در دل خوانی
از در نفس که کتب دل	عشق از نظر و یکم نهد

مردان کف در نه کی نیست
مرد کشتن غسان نیست

آدمی هر چندی نیست	پای ارگل خزان نیست
مرصود او پیش دست	دل بکشد وصل و پیش دست
عشاق فریاد من ای دست	ایستادگان بیای دست
ایستاد چندی که پادشاه	کوه در محنت آید
پادشاه بر سر او چو پادشاه	بر سرش خا و دانه
قبایل و بگوشش که اند	سال به پس می اند
در پس ای که با کوه است	بخت اند سپید است
آن شاهان و خاندان	شاهان و بی بی و شاهان
و آن که آید و آید خانی	نمک و نمک و نمک
سر این پست و پست	بگوشش و بگوشش
مر و مر و مر و مر	و مر و مر و مر
مر و مر و مر و مر	پاک و پاک و پاک

که بکن بی کس بهان	تا بکن باز کرد دست بکن
در نه آید می پیشانی	مر و مر و مر و مر
ای ای ای ای ای ای	می ای ای ای ای ای
فی السهم	
نیت از بر پستان نال	نزد و پادشاه و پادشاه
علم پسوی در آید	نزد و پادشاه و پادشاه
مر و مر و مر و مر	مر و مر و مر و مر
نمک و نمک و نمک	نمک و نمک و نمک
جاس و جاس و جاس	جاس و جاس و جاس
بود و بود و بود	بود و بود و بود
علم و علم و علم	علم و علم و علم
علم و علم و علم	علم و علم و علم

اکستین این گشته زان	که علی رکت اعمه
کابلی علم حکم در شربت	علم سپکا زنده اوست
جهت ایزد است و گردان	خواندن علم و کلام کردن
انچه دانسته شد کار دار	پس اگر علم چو بیانی
و الهی کانی زدن کار دار	پس و در آستانه
سکر ز بر خدایه اند که پس	در پی الی با بخت
تا تو در علم با علی نیست	حالی که فضل میست
علم در توت و علی اوست	مخزن و چسب و در وقت
و کویان و نه و مسکران	اوست و علم و علم
علم در غریب و مسکران	که در مباحث و کلام
چند از آن کتاب خدای	جستار و دلائل
که کند به غایت کیم	پس رافع و جوار

دانش خیز تر ز بر سحر	که پانی که میانی سحر
نیمه	
دلبسته و ربای عشق ام	سر بر سپهر نای عشق ام
عشق را سپهر برید و کویان	زاکم و اندک و مسکران
پنجه از از عشق فایده است	عشق مستور و پوشیده است
خط خاک لعل و بازی است	علم پاک و پاک بازی است
عاشقان هرگز در شبانه	تر برای که چو بی و ستار
چون چراغی که در شبانه	زاکم و جاسع مسکران
نیمه	
عاشقی ز کی ضرر دیدم	که می رود و شش میخندم
نست آخر بوقت جانان	چست از خنده و خوشی
سختی این پرده بر کسیدم	عاشق شش و شش

مشق بزم قتل از عادت	لی مع اصد وقت هر روز
مقل مریت غریبگی	عشق درین دشتا سخی
آه عاشق بزم بر کسیر	روان ازین دشتا سپهر
پیش کش که مشق بر آید	مکن و دین هر دو روز آید
هر چه در کلمات خبر بگفت	در در مشق قفا می سپرد
چو بر در و دوی سپید	چو کنی مشق ز این دشتا
چو لب پیش تو بر آید گل	هر شای کنی ترانه بچو دل
قدسی را که قدم بگفت	سلیح سپه دلی می پست
بچه بگردد دست بود	آب دشتا سپید بود
عشق را جان و لب با اند	بجز تیره شد لب و اند
دشتا بر او بر که باشد مشق	مکن اعدت هر که باشد مشق
کر بر جی حسنی زده خوش	عاشق بشن تیره می شش

مهرت مشق باشد پست	مشق بی عشق شوق است
عشق کیستی کوئی تو	بر در مشق چو پری تو
عشق کار شیر مرد است	ز بهر عیبت بل بر دست
در عی مشق مقل کن ترست	معنی آزا مکن و عیادت
دفع مقل با سپه سپه	دفع مشق کم کسی سپه
بنا بر هیچ مشق آن دلی	در میان چو در میان داری

لی ادب

ولی خیزد دست کن و دین	که ز این دشتا اند و دین
را با زبان ازین جا نیست	در دشتا دینست
کر و سر شرمه ز چو کر دی	خود را آن دلب که کر دی
سرایین آن چمن پست	برون و نقدین بود و دینست
نور خجانی است دوی	دست کر و دینست

دل بر آن که بدست از خانه	چنگ که بکشت چکا
هر که او را سبب شود	مردان و جوانان
ش	
آن شید که رفت از خانه	بیدار و در دستان
کند به دست از میان	مکتب آری یک ز تو این
بر من این پنج که بود	جود زان که ترا بدست
کے اے	
در پس این باقی	شوق پاک بوی
آفرینش چو کشت از پیش	پس غلامی عجب کند پیش
اتشش از درون خود	که در عقل و جان سوز
هر چه از راه رفت انگیخت	مردش پیش راه بر خیزد
فی الحقیقه	

عفت نم تو بی در علم	جود زان که بدست
نم ترا سوز و زلی خطر	تر چنان کسین که نم بود
ای که ذات جود عقل در دست	خون کند از کرم ز غایت
فی الحقیقه	
به و نیکت ز هم دایست	شبه زان که خاک و غریبه
هم دایست از جویان	چو کشتی ملک از غم
آن که نیک باشی اگر بد	پست از غم و جو دایست
آن تو هم دایست دولت	جود زان که نم بود
عفت از و شمع است درین	جود کشتی از غم
فی الحقیقه	
تو مرا و را که بود	بست شمر هر چه داند
رویی با تو ز حضرت حق	من گویم که مراد حق

نرین زمین نمی چرخد	شب و شبگیر کی که برسی
آویزید طبع کی شایه	چهار سال مرد و پادشاه
چو اهرار سوی دولت پنا	چو بدعت زاده بودم کجا
تا تو در زندان این پیشه	ماید پرو و دوزخین پناه
کی شود دینش طاهره	همه را که ریشیه با کمره
مر که با جمل و کاهن پست	پایش از جانی نفع کاهن
مر که از تخم کاهن کاره	کاهن کا نویسن باره
مکمل مکمل از کجا بدست	چون می شد از چنگاری
اغذین بحر پیکر از چو کمره	دست پای از چو انی بره
که اگر در کمره دست مصل	بسلامت می بودی مصل
اندین را اگر چنان کنی	دست پای از چو انی بره
از تو که دست از لب سپارد	رو تو بی پس از یک دم

در یک خط است او بره	بند با شش شش تو شایه
کی بود از به جدانده	من تو دست و خدا مانده
در این باب	
زادین او پست ای قل	تجربین بین بین بسل
تا زبانی بکند می خفت	که ازین حق مطلق است
مرد این چو خلیل بود	که از حق خل و فیل بود
دش از بند ملک بر بانی	مکوت جانش نماینده
تا به پسندید و دامت	خطای ملک و خط مکت
لطف حق مایه شش بکند دل	پیکر که کفایت در نقل
چون خل جالب و مایه پس	رو بی مایه شش حد پس
پیش مایه شش بحسن زبون	مکمل جمع رکعت و حقون
ای که در شش مایه شش	و کی از چارویخ گمش

اندیش منزل میافزوسم	چون ساقی در دهان بکشد
در که زنده بختی او باشد	تا توئی زنده و بر لب و لبش

در احاطه احوال

پستینه نام ز شاه اول	این نشان حکیم پر عقل
در در می می می در سم	بزرگو هم مسیح می بهم
رو می می می می می می	عبد جبار می می می می
تفتت کران تو می می می	تو می می می می می می
رفیق ز منزل می می می	بر نشستن می می می می
رفیق فصل می می می می	وز می می می می می می
اگر از معرفت بد می می	پس می می می می می می
پس می می می می می می	چون می می می می می می
ان می می می می می می	بر می می می می می می

راز خود چون می می می	راز خود کشت و او کشت
راز خود کرده می می می	بلی جازت می می می می

صوره می می می می می	سیرت می می می می می
نور می می می می می می	باید که می می می می
اول جانش می می می می	جان اول کشت بر می می

در احاطه احوال

ساکو می می می می می	بوسه می می می می می
مرد می می می می می می	مرد می می می می می می
قد می می می می می می	کفش می می می می می می
سنت می می می می می می	قد می می می می می می
پیش می می می می می می	سر می می می می می می
زرق می می می می می می	شکر می می می می می می

زنگنه تا شام بد نویدم
باشان رخ رویه مستم

بهار

تاریخ که از پستی رخ
نمی یابم به کجای کج

سرا و گرم دانه دانه
رسمی بر او سپاس دارد

روغن سرد که در دانه
افسردی شد نایب بر سر آ

کتابت

گفت روزی مرید به پی
که درین و چه چیز

که رایت از بهر معانیست
در دانه خود و بهر دست

که تو نفس از دانه
نزد کسی بعد سوسو آید

پر کفایا بهت کردی
آید آهسته که فی مروتی

انچه برتست و به آ
در غنای جان بکار

جد برتست و بهر معانیست
ست توین و بهر معانیست

هر کس که در تو بهر دست
مرکب اگر روزانه تو معنیست

مشق آنگاه جان کن
شرط بود حدیث جان کن

در پیش نه پاشان جان
ای کس که در حدیث جان

هر کس که در حدیث جان
معلول استین جان

بسته از بهر حد و معنیست
بر کس که جان و دانه

بهار

روایت کس را به پی
در دانه بهر معانیست

نوع بهر آتش و پی
نوع بهر دست و بهر دست

ش

که در کس بهر دست
در نفس در کس بهر دست

که در کس بهر دست
نعم از بهر دست

به کس که در کس
بزرگ در کس بهر دست

چرخ ببرد و هستی آید	باشان کرد از غریب گشت
بایست بآید باشد	و ایام ببارد و غدا باشد
کرد آید سپهر اسی ببرد	تا بپوشد سال سپهر گشت
نما و این از عجز و غنا گشت	
از دور بگذارد و کرد از دور گشت	تو رفتن از راهی گشت
از بزم خود و قتل از سر گشت	کز تو دور شد و از سر گشت
تا تو دور می آید و دور از کار گشت	ایده کرد و کرد و گشت گشت
فی السکوت	
در سخن می آید و هستی گشت	در بختی از سخن گشت
کرد و گفت نصیحتی محکم	کرد و کرد کوی بس گشت

سپهر

بسیار کم شد و این سپهر	بود روزی می خرد و سپهر سپهر
وید که در دین و دین خود گشت	و مراد است و مراد و گشت
پر گشت خوش و خوش خوش گشت	بر و از او بر و خوش خوش گشت
از دور و خوش و خوش گشت	در خوش و خوش خوش گشت
از گشتی که بسته ماند	بر گشت و بر قتل و از قتل گشت
در بند بادت پر زمان گشت	بر و خوش و خوش خوش گشت
مر و خوشی سخن از دور گشت	از گشت و خوش خوش گشت
بگویی جواب بر الی گشت	در بگویی و کوی گشت
بجو مردان و این گشت	نزد گشت و آب و گشت
کار کن کار بگشت	کار کن کار و کار و کار گشت
در جهان که بسط بر کار گشت	وید و کار و کوی گشت
فی السکوت	

دختر شیری که بکشت است	بوزن او ده و ده و ده و ده
بوفای یک کیسه بود	بکند از نیش بخت روز بد
سکه شکیسه زین جان بماند	تو شد آخرت در ویرانه
این دور و زیارت نبرد	چو خوشی تا خوشی به نیکو شد
بر که دنیا را نپسندد	هر که بر که این جهان خندد
دست می یافست از پای بند	پای مرغ از قفاست بند
رو قفاست که زین عالم برون	از او کیست به خدا با نون

ز به اصل و سازت وصل	ز به شتر تی ناز و وصل
چای بکشد ز جوی خیر و شمس	بر چه بر چه به جوی جوی
دور شود و در کین جان بخت	جبهه ی آن که آن خست
در جهانی چو بایست بود	سکه به چاقی انشس بود

ایک آقیم پسم داشت	خود یکی روز را در خورید
ایک مهر و زربج مشکوت	نظر از مهر جویس و لب
از لی پسته روز را که ناز	آب و می قباغی شش هر

کجاست	
داشت همان کی که غمی نیکو	بر کج که گمانی و نیکو
بوشنوی سوال کرد از او	چسبید قباغی شش و سب
پادم سر و چشم گریان	گفت به این موت کیم
از به علی مقام من سوس	بر سیرل مراد من کیم
چون کنم خانه کلان	دل من ایما کو نون
پیش سر و پسر از نون	پر تن شکر که پادشاه
یک شفق و رخ اندر و سب	خای و جفت سازم این سب
چشم جفت و خای و دنیا	مونس من نجو و نون

نماز آنجا که بر تو است کند	مورد و زبیر و عقیقه است کند
تو تویی صبیح و آسمان را	هم در آنجا بشنید پادشاه
بر تخت آن صبح سر او را	که بر رخ که تو پادشاه

در کمال

لی شایسته و در کمال	بگو کل و دانه و در آن
که گویای تو کل آری نیست	در زمانت پذیرا نیست
تا توانی جز او را بگریه	علی هیچ در شمار گیر
که با بر خنده ای بخشاید	بعد از آنکه در خلق هیچ آید
میج بول در فضل و خلق	دل او به دوستی از غم شود
جز در کمال با او است بساز	حق هیچ که کمال بساز
کین که کمال با او است	کیم که رحمت خدا میست

بسم الله الرحمن الرحیم

هم او است را خوار و است	او است که در کمال و است
در رضای خدای تو بخشش	بر او شمر و خود و بخشش
که ترا آید نیستی زنده کن	در تراز هم میرند زنده کن
بغضای خدای او در رضا	ششای خدای او در رضا
به حکم خدای میباید	در نه بخردش از حق خدای
تا آید از دلاش بر داند	او را کمش که انجمن داند
ای ساریش که در این عالم	که خدا و دان قصه است

در کمال

بشمار و مولای ملکش بود	هم معنا و جسم افعالش بود
هر یک از او بود و او که	جهد تسلیم کن به او بود
دل او تن با کبر و کار سپاه	تا داند که بر چه حضرت بود
که کند به سپاه و سپاه	جور کسیدان را نه پادشاه

جانی اسپان و عطاوار	پس مرغ از نوسان چراو
مرد بستانه و نواز	بنا برین چون به نواز
دشت باغ و دشت صفا	از این دو بجای دستش
درف تیر کم و جان کن	صدق و عشقش با کن
کیمیا از خطه و زربان	و پادلی عداوت یان
آتشیندگی و فصل مکت	دقت آتش بفرست
عسل و عسل من بست	علم و جبریل من بست
زبون طیل و زین کش	آتش و فصل و عسل بست
آتش سس که تیسیم	دل و دماغ و باغ اسیم
دلق می که کند زیتیم	جز سرب و مرغ تیسیم
آن منسج که او یاسا زین	در شفا و دماغ سنان
نامی السیر	

پند پر کی بند کی پس بد	بند کی بزرگفت کی چه بد
نشوی بند و نکر دی حر	نوا کی و طرف پر پر
هر که از دکر و انجیست	عده و کوشش بند بر پ
یکس آید که مرکب لب	یکس آید که عده تحت
یکس است انگش که بند است	در عداوت و بسند است
بند او و دابر و عدا	نکر و بی بند خیر و د
هر که نیست چشم هر که	نور و سر ز و جود و مس
هر که او بند بند است	نور و بدین و پند است
بند و خرابه و دل کی پند	بند و دافیه کی پند
جوش و بخت و دم قی	نوکنی اختیار و دقای
نویسی و طریقه و فنا	جز بی است و بی از نوید
نویسن با آب که با	نشود علم آشتا و با

<p>و یکبار خاکی بپاشم</p>		<p>که یکبار کفم ازدم</p>	
<p>خاکی ترش به تو نمانم</p>		<p>تو در دلش به برش نمانم</p>	
<p>مگر و کاه تو مرا نمانم</p>		<p>تو بشت متابع مکران</p>	
<p>پیش سلطان سپاه بکنم</p>		<p>نظر داشت ترا بر سر</p>	
<p>وقت نامه کرد و ازدم</p>		<p>در راه ایل و بی چل و گام</p>	
<p>شرم دار از خاکی نمانم</p>		<p>و اگر از غلج میخ شرم</p>	
<p>خاکه کس که نفع نیست</p>		<p>بکس از دنیا کس نیست</p>	
<p>خوشتر کی توان ده</p>		<p>کس کی تر کس نیست</p>	
<p>آن کی در حساب کرده</p>		<p>نام نهی به نفعش نام</p>	
<p>میخ نهی و نهی شمرده</p>		<p>چون می و می و سپیده</p>	

<p>آن بل تو چستستی تو</p>		<p>وان پس تو چستستی تو</p>	
<p>بر من از مقام چستی تو</p>		<p>سرمه بخانه که نور ای می</p>	
<p>ای صدف جوی که مرا</p>		<p>بدان چای به به باطل</p>	
<p>ست و خبر نیست کرایه</p>		<p>نزد این نهیستی بایه</p>	
<p>تا تو نیستی که نمی</p>		<p>روسی را در بیا به نی</p>	
<p>تا تو بودا تو در دست</p>		<p>کعبه بافت طراوت</p>	
<p>در روز داشت تو و تو دور</p>		<p>بکن از تویت سورت</p>	
<p>لیا تو کل سجد به کشت</p>		<p>با تو دل و نهیستی</p>	
<p>یت به سجد و کشت</p>		<p>میدار و دوزخ و کشت</p>	
<p>تو تو می سه و کس نام</p>		<p>تو تو کی کس و دین نام</p>	
<p>و جهان یک نایب بود</p>		<p>میج چمن جوی بود</p>	

نیت منی دیه زرد باد	عیت با سراسی عبه
اندین هیچ روی است	نیک اندر یک کشت
کر بر اقدار است کند	احسن کما قین است کند
بسه کن قزینت است	در شراب است
باشه از که این کشت	کوچی پکان مرده
تا بخود می پوشش	چون دایه بر دانه

لیست

از سرین است	با یک کشت
کین رخساری پر زینت	نم و ده کشت
پیش بود از رخساری	کو کند می تو کوش
با سراسی چست	کو سید هیچ
با سید و چش	طربا نوا می سرخ

از دل که نمی خوانی	باید بی و عالم باش
ال فیک سید چه غم دارم	از که شب و روز شکم دارم
باش یک غم نایه دل	باش قه جز و خواب کل
کهن از چه نویسی	باش کل نایه
مرده در پیش	اندین لکھا بی
بنا بان سبب	کونفا کبر و اقلی
سک در پوشتن	در تو چست

لیست

مرده و سید	خود تصوف
صوفی است که تکی	کشت پزار و کمر
بود از دایه	و آنچه به سید
مرده بام زگر	خواه و خلق از دانه

صوفیانی که کاس پر دارند	بشم عشق اسکا ناله
صوفیانی که اهل سپاهند	در دل به دیر سر دارند
توبه صفت صوفی پادشاه	نوا بهتری نوا که کوفی باشد
صوفی و عشق در حدیستند	سبب ایجاب لایق دارند
صوفیانی در میانه کینه	عجب که در کس که کینه
اگر آید تلخ تلخی را	کلی نمک و عجب تلخ خورد

بسم الله الرحمن الرحیم

صد نزارت جان در دست	ترتیب صفت مکر است
پای بسیار سوی هم میند	تو یک پای چون می رسد
جان که دور از یکدیگر باشد	هوا که چون من خاک می باشد
مشت آید بگردان خیزد	تو تشنگی که گردان خیزد
تو که هر خیزد از خیزد	بجان دانی زود و می رسد

تو که هر خیزد از خیزد	چشم فست زود و می رسد
هر چه خیزد از خیزد	بهریت نیاید از چشم
چون آید از دایره کمر	آرد زود و می رسد
سبب ایجاب لایق دارند	کربلا عاقبت تانی دارند
بر دست که ای خیزد	یکه شش نهانی جان دارند
کما در دستواران	چشم شش نهانی جان دارند

بسم الله الرحمن الرحیم

دلی از جا به دست خیزد	کلی نفعی شود و می رسد
دل که با دل جامه دارد	این سبک دانی و می رسد
تو که هر خیزد از خیزد	دل با دست یزدم و می رسد
کما در دستواران	یزدم و می رسد و می رسد
مرد و آتش مر خیزد	آتش و عقیقت مر خیزد

ز زنده ای بر پیکر کوی	خبر نامه ای ترسی از کوی
که از لب ای باب است	رقه در سندان است

فی الموضع السبع

در طبع زمین کمانی	ای کم از کبریت و شمشیر
که به هم روی می خورند	و به هم ان سراسر است
و در حوض در دوشین	ز آنکه آن سوره زود کرد
بدرسن از دغا بکن	و به هم فدا و هم بین
از چو آن دماست بر خوار	تا از بی تو از تو دانا
و آن سریت آید و آب	عالم ای سیل شمشیر
خود را شمشیر کوی	و در دریا نیاید
مرحمتش می خورند	نمک می خورند
و قیامت بخورند و بهش	ایک شکر نان سیر زانش

بخواند ای بر و خواب	نماند ای بر و آب
خفتن کن که از تو ای بر	ای بر سیل و سیح سیری
ای و در و در و در و در	مدرتش ای قتل کینه
ز به یستی سر بر قار و من	نمک و درش ای و در و من
نقش از سر شمشیر	در فنا بخت و دانا
آب شور است از تو سیری	تشنگی بر دوش شمشیر

لی

تا دست بند و کلاه بود	نعل تو پای ای بکن بود
که کعبه بید است سنی	مخوش آن کد از آتش
که کند در من شمشیر	مخوش آتشین کعبه
ای سیری پیش که دانا	ز آنکه پوسته سر کعبه

لی

سیح نوای پهلای پیش	سیح نوای پهلای پیش
کر تو مرا شیرینت دوی	کر تو مرا شیرینت دوی
رکت پنداشت باز منی	رکت پنداشت باز منی

لی شش

اولین سپهر در زام	بوده ای کله و پیل شکم
جیل و تاپ صل فست	بر او بکند ز نور و نو بکند
سبب ششم و شش باز توست	آفت فست فست از لوت
کم خوری کجی کجی فست	مرکی فست فست فست
بر کم خور افست و کم	فست فست و فست فست
مر که بسیار خور باشد	و آنکه بسیار خور باشد
باشش که خورای بائی	که اصل کر نیست تو کس

لی شش

بر و چش طاعت اول نیست	با و چش غر شیرت
کو چش و زده و ناز پر و پیش	پاسباز ناز پیش
پست صل سی شرایست	اولش شرایست
در ال ز شرایست و ری	مر چاد و او و چش و ری
سکه زاده و خوش من باشد	نور و سیح و ری و خوش
باخ و سی سی و سی	سپهر غار بر که کل مکنی

لی شش

جاده و چش و رت	فست و فست و فست
عوت و شش و فست	مر که و شش و فست
مر و و فست و فست	کجی و فست و فست

لی شش

دید و فستی کجی	زاده و فستی کجی
----------------	-----------------

گفت این جادوخت نصیحت	کن سست من خست
چون بخیم عزم بر من	جادو بر باد شد مبین
جادو جان نیرکان هست	خدا بی جان مان هست

مسک در بنا کی آفر کا	شکر است کی استن اید
بر کسی کشن دین نیست	روی بگو که دی گنیت
اینجان کرد شوت محبوب	کرد انی تو خوک از خوب
شاه جرج رایحی	ای کم ایسیج هیچ
دبید انی خرد و نیر	وید و بر پند و اگر کر
بعد منوال امکان شد	زلف در عول غول دل

خند و کردی دیه	زاکر و نرج سپیدی
----------------	------------------

تا بنگشت عاقبت آتش	کی بر آید زجا نرشد بوش
لاله غایتی نه بدست	دل سیه عمر کو تو خند
نور آید نه در پند	از دخت چید اندکی
خند و حسرت ز کار غرور	خند و برق اید حسرت
باش از خند و شمع آید	از آردن سوز و زردی

آرد و آرد ان که و ظلم	نشو و خیز تا ک سیر شکم
ست خست و پستی در	کرک یونست و نویشت نوار
ست خست و پستی در	تیش و رفته بش زلی جست
مر از خست و پستی در	نور و پدید و آستین اند
بش و روی به یکشاید	بش و آت و در حدیث
کر سیری کنشت آید	کم کنی نام و نمک انداز

در قیامت چه روح پیدا	به دشت چمنی که
سکندران خط را علی بن موسی	هر که میداد که میر کس
مهرین زنی که بسد میر	هم به پیشش که ز بار میر
شیر و دوا چرخ و بنگا که	به آرد و با یک آیه
تور باور و چون بخاشی	دور و هم دستور و امی
این خشم و غم و نار سپرد	و در دیو و در حساب خود
شیرت و خشم و آتش و بخت	که بر کین و آتش و در دست
مست و در و زخم و پاره	ما قتل و شایسته کس
هر که زنی است و نخیست	کی تواند رفت ایجا رست

در القیامه

سیج و پادای ریش	از غلوی و از جوی ریش
چو در پیش پریش	مردم و غم و جل و ریش

آبی که ز کشته رست	پای و سیم و ششم و هفتم رست
پای و پس که چو پو	در شب و روز بطور و رجو
هر که نه از کشته ال پنه	خویش را بل نعل سپند
او شایسته خدای کرم	ایست از عذاب و رجم
کشت او را خدا ای جان	که شوم و در کشته و جان
حق پندت عالم و اول	بند که نه است و کرجل

در القیامه

هر چه جزا و حق بجا زنی	هر چه جزا و دوست بازی
حکم با جزا و دوست	عزیز و دوست و دوست
توبه و شش و کل زبان کت	توبه و شش و کل زبان کت
که فراتر کی و راضی	که فراتر کی و راضی
بیکای ربه و زک و حور	که شوی غم و مستی و کور

در پیش از نشاء اقبال	مگر در یکباره استقبال
بیداری از تو زود و مشکب	کینه سلام تو زود و مشکب
مستمع غمناک از زوال	سلطع طبعی از زوال
عاقبت کفایت دل از دوا	کشت زود و دوا
ز کز در صلاح دنیا نیستند	بر سر کشته استخوانی نیستند
از شمع دست سوزانده	نه ناز است بی شمع و ناز
خدا کیمت ناز از دل جان	کعبه شوره خیزد عالم جان
پس کو کین حساب بگریست	ز کز سوز و پیر بگریست
در شادانه کل سرشتی	کل تا این زمان سرشتی
دوستان و موافقان	در خانه دوست ضایع
تو دوستی و در غرض نیستی	در مشیر و مل و جان
سپاس است حمد و ثناء	نه از غم و نه از امید

اصل جسم و حال روح و نصرت دل چیست

مهری و داستان عربی	مهری و غرور عربی
عرب و استی که او بکشد	یکدش از هزار سال بدست
دوستان چو آب رسیده	کجا پیدا میشد کسی که کرد
باید فاس سفر و تر باشد	بی دقیقه سفر و تر باشد
بس که کشته است ایشان	خانه را در راه و در ایشان
مردم ز کینک بیکو کرد	بیا که چه بود و چه او کرد
بدان کم نیش که بدانی	خود را بر نفس انسانی
خوشنوازه خوان ترک شود	میش کین که خور و کر که
میج صحت بهاد و بدست	که جو خود و غمخیزانست
صحت عامه و بدست آید	مر که باشد که مر که مانع
مردمانی چه در مرگ نیست	مرد که قتل است مرگ نیست

در عالم درونی سپید ام
پوستی آن سر سپید

نکات

داشتن الی بپوشا کج	استی تم و فخری و کلام
نوع و جی سر و تو بپوش	کشتن و زنی چشم و تان
زنان کس میشد با فخر	با پیش تو مردان
نارضا کار و زکات دلی	پوز و زنی کیشش کرد
ماند چون بی مقدار اندر یک	آن سر و کیشش اندر یک
که و مانند و بی اندر یک	سوی آن آن فخر و طبع
زبان داشت ست خریل	بپوش و است زنی و بیل
کمالوت من مستقیم	سوی که پر زان مستقیم
کرتا مستی مسیاید	اکتاف و در هر دشت
لی جان ازین شش و د	چون پدید و سپید و د

تبدیل آن که وقت حاج
پس کس مرزبان سحر

نکات

اوست و از برادر کس	کبر برادر کند برادر
کبر و غلبه بر برادر	برادر بر تو و ای کج
تا پدر و زنی تو و مسرت	برون پدر و خصم و نبات
نابا و برادر و برادر	کبر برای شکم و به هم
انگوشم تو و انکوشان	روا قصه و خون آن
عم که پر برادر و پرستم	عم نباشد که درد و عم
هرش که داشت و کانی	بر که خویش و بوان
صحبته و جو و درون	کفایت شود و حرف

نکات

سوی حرکت خلق میکند	دغم و کرم و دانه و بکند
--------------------	-------------------------

اندیشی و روح پس از این	مریدان را نرسد و در
مستی حق و دل پیروز	آنکه مرکب از یک سیر
جزا و دگر نشد مرکب پاک	مرادیکر کف از مرکب پاک
تو خود رسو و مرد است	مرکز آن تو خود را در
مرکز مرکب جان جسم بر	مرکز هم مرکب خود و خوا
و آن چند چند با سید	هم بود و شد و بود و کاید
در جهانی که قتل و یاست	مراد جسم زاده است
و شریعت است کشتن	آنکه حق است پاکش

فصل در معرفت

نیک معلوم کن که چیست	نشود و حال حق مسج و ک
هر چه زنجار بری که داند	در قیامت تا پیش از
نیت نجات و تیر و تیر	نشود و نیک پس پس

باشن عقل را که نیند	تا نیک از درون پر خیزند
روح با سیرت بی ریش	و آن که با صورت ای میر
معنی از عاقل چون کجای	نفسش لها بسوی دایم
روزی این است پس	نب کس شفع کس نوا
نقد تو چون را که نیند	مسدود و حق آویزند
بر تو خود که بود و بودی	که زری می نماند و دایم
مرغ و دگر است بد است	کف و دینش یزدان
بنو و خرد لیزان تو	عاشقانه بخت حکوت
توبه وانی بشنودان	چشما کی جفاست
چون این نرسد ای	کم نیکبانی کن بری
اندیشی که چه عاقل	در کفیان بحب و دایم

ب چهارم از صفای عالم و آنچه در است

در بیان احوال و مشایخ

پند کوی پرین و کوشش	بند کوی کند شمش
شب صد چشم کیت شب	روز یک چشم پیدالی
نورین پسین کینه او	ست ای با بار و کین با
مرکی این بار و دی شب	بر کی کل بی یکم کی
بر کی کل این تیت	مرکی سپهرن کام و دم
نکاح	
زنجارش که ازین	ای کی و نغ بر کرب
کرداری مستی خود را	پیش بی لب و اندک
نیت زلف تا خود را	کج بی نغ و دردی
زود و نیک شاکست	پر با نعل که و کشت
در سخاوت کوه و کانی	به زود و زود و بستاد

به دینک جان گفت	کر بوشش بر ابرش رفت
در جان کوه عوی سفت	صفت مرد و کوهیم صفت
این کی پر کت یه است	وان کز نال بسو کرد است
سکر و شمع یکنه باو	به و تا بن سیاه و سپه
جو کت است صومع	از و بند و پند مر و اس
صورتش در لبان	کشمش در لبان
عالم صبح و من و نیم پال	مر با نعل و زود و نال
نخیزان غلغله و پست	تبع چون از لب و پست
تا چنان غلغله و کاشت	تبع چون شمش و نال
این به شمش ای پستی	تبع من و نالی و پستی
زنجارش و رست آن	از و نالی و پستی
آویز و چشم جان شد	آید از شمش و پستی

میش

سنت

چیت نیستی استیلا	خاکهانی پادشاه
ست برین دگر نه بسیم	زدم در کین نه دین
دل دنیا و مراد بکسل	ز کوه جبر است و کسل
آفت آرمی دنیا و ان	دشمنان آن عشق و ان
در کوز پسته نظر کردم	آیند و حسنی بسنی دم
آن نه چو آسمان کوه بانه	ویش خاکه نود وانی
سرکاست اندیشه	نمونه است کفر و دین
وین دنیا و مننه یکدگر	مرکبا وین با دم نهم
سج برین دگر نه دین	ز کوه دنیا است نود
ز دوزخین میانه مراد	مرکبا وین دین مراد
زاده چار است وین	باده شیر دانه و خنده

پسند آدم تو برال کج	آیه حرمت می کنم
پرو چنان در تو تو در	کرانه کبسه قلم پندی
این جهان حق و عدل	کند برین شکست و دین
سعدا حق و عدل	ز کوه آن کند پر شوشت
سوی دنیا حکیم کی	کوه بزرگست و دین
دین از دین حیا و دین	کوه دنیا مال دین
دین دنیا و دین	قبر آن قسطنطین

بی تاسا

کمن ای دین سپیدی	مرد و صرف و غور
عمر نه کوه مراد و کس	مرد و دین و کس
برش کوه دین و کس	مرد و دین و کس
بدرین دین و کس	مرد و دین و کس

پند تا نه چهر من باشد	بخت آن چهر من گشت
تو بد زنی شد به پند	که زنی بگرفت گفت
با تو این طراوتی پس	تا دم آخرت سر و لب
و که بخت کی این نیست	چه و استرات با بخت
سوره الفاتحه	
و ای کی که زاده باشد	پیش قدم منی بخت
کتاب شرح ز تیر بنده	بد شد به پند
مرد در دانا چنان که	بند زنده نور و جو سوره
مرد به کسی که بخت	مرد به شریع و پند
و در زلفا شاد گشته	مرد به که دان بخت گرا
چو سیاه بخت منوح	و این لعل منوح و روح
علم و دست و پند و غنا	مرد به پند و غنا

مرد بسیار کوی کم دارند	مرد چو نخل از پند باشد
مرد چو شتر کسب دارد	مرد شتر من و جو کسب
مردی از خنود از دست	مرد که زنده از دست
مرد که تن شمشیر زوان است	مرد که از دست و علم است
مرد تا به زبانه پند	مرد تا به جالین پند
مردی از زین بخت گرا	مرد و پند و پند
مرد به زان این جهان پند	یا کس به پند
نیست از جهان نفس من	بخت من کس و پند
بخت عطر زنت هست	مرد که عطر و پند
بختی غرض پند و پند	مرد غرض پند و پند
مرد به پند و پند	مرد به پند و پند
مرد به پند و پند	مرد به پند و پند

در قصب سپهر شیرازند	در قصب سپهر شیرازند
شرح باغچه پشت پاریانی	شرح باغچه پشت پاریانی
ای سول نه ای پهلستان	ای سول نه ای پهلستان
در هر چه زلفاک سر برار	در هر چه زلفاک سر برار
دین تو پیش کن که نه بفر	دین تو پیش کن که نه بفر
با و در و شرح نیست تو	با و در و شرح نیست تو

ابن خیم از این همه است **بخت** از آن که در

اندراد چو در شیکم	اندراد چو در شیکم
که خوشی ساکن است	که خوشی ساکن است
روی من قصب نوید	روی من قصب نوید
کنت چون قلندر اسکندر	کنت چون قلندر اسکندر

ای مقام خود را ندانم	ای مقام خود را ندانم
خیز کنین تا که این سرای تو	خیز کنین تا که این سرای تو
کنم آری بر وقت سر زانو	کنم آری بر وقت سر زانو
یکدیگر پیش می روی پرور	یکدیگر پیش می روی پرور
ای بی جایی تو جهان نیست	ای بی جایی تو جهان نیست
که هر چه است پسر ای مرغ	که هر چه است پسر ای مرغ
بنو دین سرای بیج تو	بنو دین سرای بیج تو
زیر که از آنم در دست	زیر که از آنم در دست
نور آفتاب است که است	نور آفتاب است که است
کنم آری جان ز کوی تو	کنم آری جان ز کوی تو
کنت من سیکر با هم	کنت من سیکر با هم
تو هم که هست کمان	تو هم که هست کمان

چو خیم در جنت جاندار

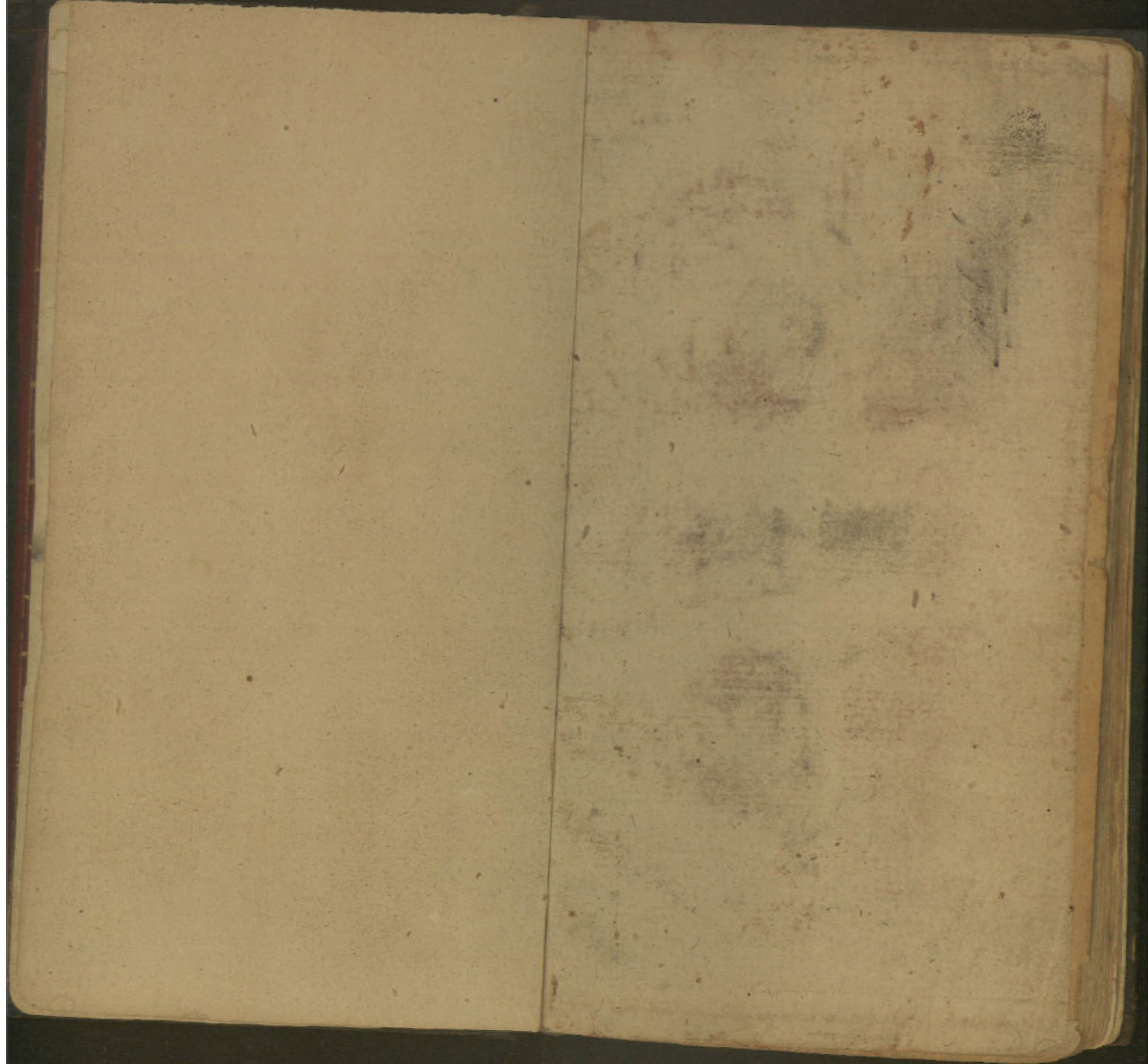
این مکی نذران یک جا	بجو خوشید آساج است
و کی و کی نذرانینه	که هرین سه زمرین نه
مرستون جال دم	خارج از پیش عالم دوم
غذایان و درسته	ساکان ظیره و درسته
مرچ و صبر و کمان	از بسکت کج و جان
کنم آخر کاست آن کاه	گفت آن از کج بر تاه
ایچنین نکتا کوکت مر	خود اندر صبر غمت مر
لب جو کجا و چه ترزا	سار پرده کی نیستند عا
و جل اوتان لب خندان	سرگشت در و در و دکان
ایچنین مر در جوانی و شین	خود دام بر زرد کالی شین
گردان سپه کر و قاجار	پایت آرد و عا به سرکار
جز به هر چه کار کن	پروا نمن پر مسیح کن

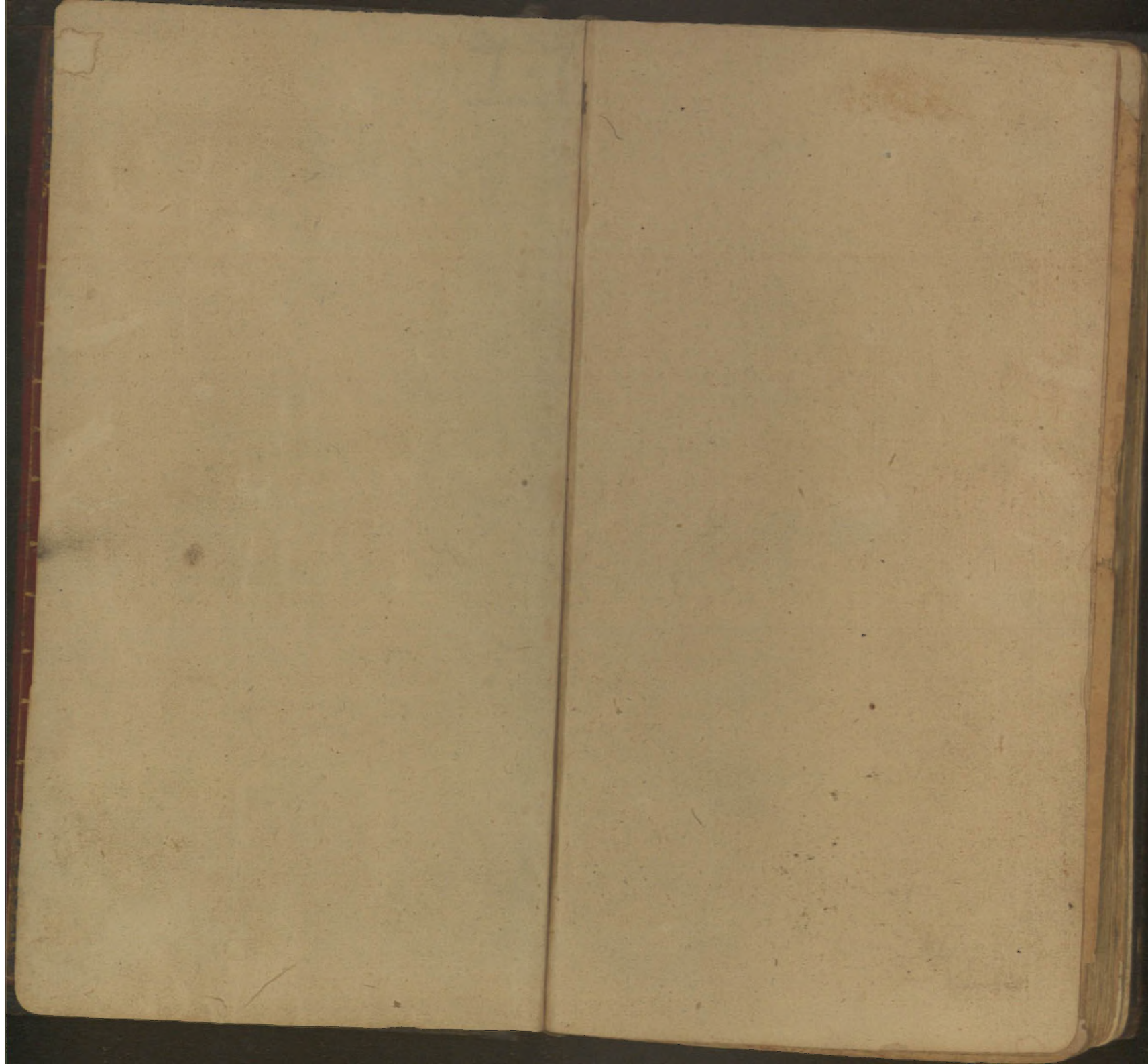
پیر کر خشن پستار بود	پیر نو که شیر غار بود
نذر چرخت پسم بر و جان	نذر چرخ نایب شد و دن
فی سطر	
راکم کر و روزگار حسا	از پس این کج و چه حسا
خوش نذر جان مندل کاه	عاریتای ستانه باز
پرو و دم شد م بال شال	ببخشد نذر جان شال
شب بر نایم غیر رسید	صبح پر لم بر جان رسید
بشنودیم به به جو عبس	بندیدیم صبح نشی
فی سطر	
ای روان تو مندل	از نذر بخش از دوند
تو کی فصلی مگر در سن	مردانه تر از منی لی بر سن
که نشان از کار ساز می تو	که نرسد ز بی نیازی تو

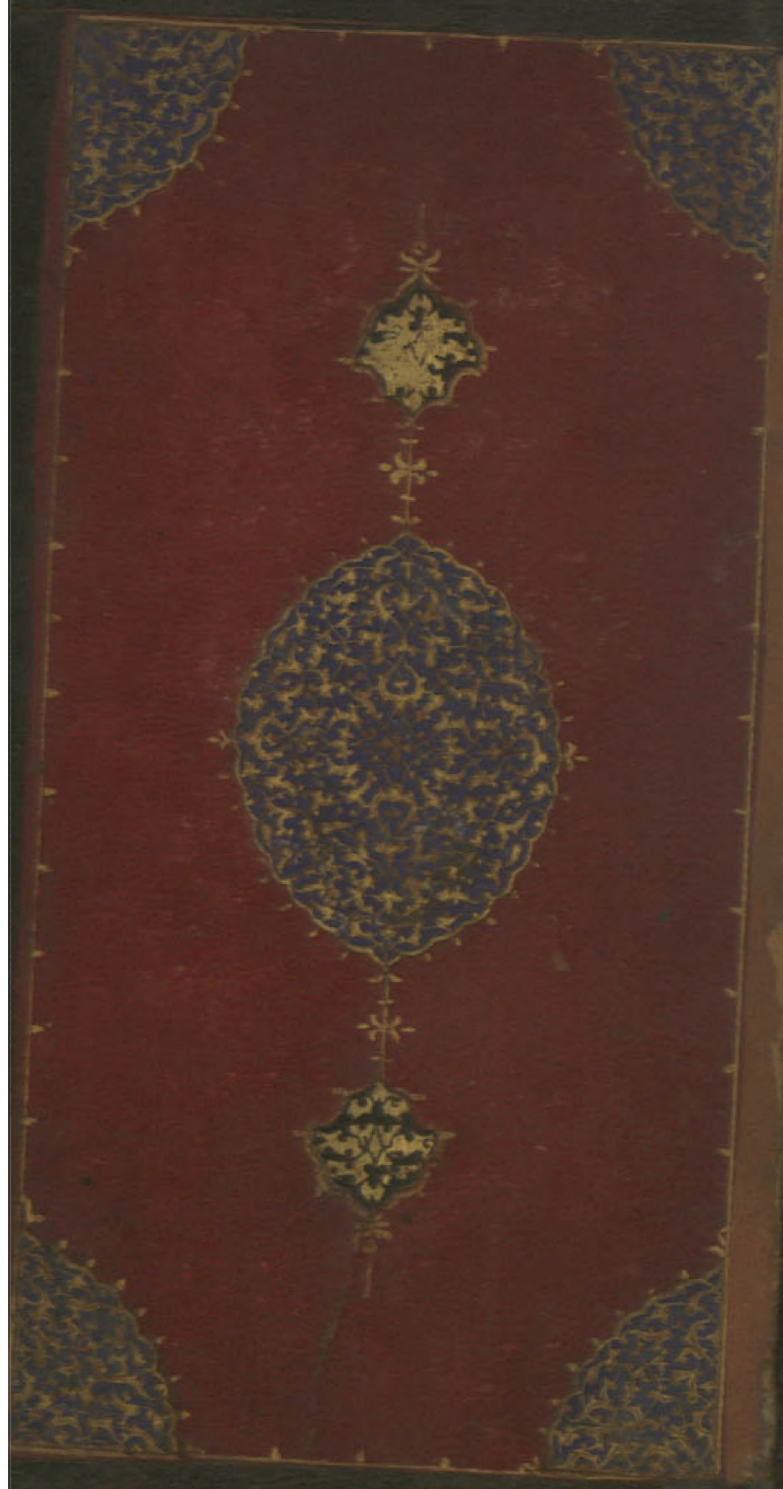
چرخ مستی مبار بود	چرخ مستی مبار بود
بوی شمشاد آید باکم	بوی شمشاد آید باکم
بر یو و خوب ز شمشاد	بر یو و خوب ز شمشاد
چرخ مستی شست بچکم	چرخ مستی شست بچکم
در شست آید شمشاد	در شست آید شمشاد
دری میاید میه از آن	دری میاید میه از آن
از یو و آنی که است آن	از یو و آنی که است آن
ز یاد تفکلا و سیر سوم	ز یاد تفکلا و سیر سوم
روی و شمشاد ان بشیری	روی و شمشاد ان بشیری
زین سبب دارم ای	زین سبب دارم ای
نمونه طاعت آنم کیت	نمونه طاعت آنم کیت
بنده در از ایت کور و آن	بنده در از ایت کور و آن

شمشاد شمشاد	شمشاد شمشاد
چرخ مستی مبار بود	چرخ مستی مبار بود
بوی شمشاد آید باکم	بوی شمشاد آید باکم
بر یو و خوب ز شمشاد	بر یو و خوب ز شمشاد
چرخ مستی شست بچکم	چرخ مستی شست بچکم
در شست آید شمشاد	در شست آید شمشاد
دری میاید میه از آن	دری میاید میه از آن
از یو و آنی که است آن	از یو و آنی که است آن
ز یاد تفکلا و سیر سوم	ز یاد تفکلا و سیر سوم
روی و شمشاد ان بشیری	روی و شمشاد ان بشیری
زین سبب دارم ای	زین سبب دارم ای
نمونه طاعت آنم کیت	نمونه طاعت آنم کیت
بنده در از ایت کور و آن	بنده در از ایت کور و آن

٢٠٢

425